

מחשבות מאיצות

אלחנדרה אוקרט
בשיחה עם נורית דוד

פברואר - מרץ 2019

נ.ד. ספר גדול ויפילה שהוצאת ב-2011 לאחר שנים רבות של הכנה, נקרא 'טקס תות'. הוא מכיל בנוסף לציורים שלך, תמונות מהאלבום המשפחתי וקטעים מיומנו של אביך. הוריך הגרו מאירופה לאורוגוואי, שם נולדת. קטע שמצאת באותו יומן, המתאר זלילה של תותים, אוכמניות, פטל ופירות יער אחרים עד להכחלת הפה, ומבטא את תמציתה של אירופה כמושא געגועים, האיר לך את עיסוקך שלך בתותים בעבודתך מזה שנים רבות. האמת היא שאת לגמרי תות, תות גדול אמנם... ואני יכולה לחשוב שכל שגעון התותים אכן מעוגן חזק במשפחת המוצא. מין עסיס שבו אתם ביחד ומלווה ומחבר אתכם באשר אתם, מאירופה ויערותיה, לאורוגוואי שבה נהגה המשפחה לאכול תותים כמעשה טקסי, לארץ, בה גילית תותים גדולים ומתוקים אף יותר, לאיטליה בה חיית שש שנים ויום אחד בדרכך לשיעור באקדמיה יופיים וצבעם של התותים הסיטו אותך מהמסלול האקדמי, והתותים מרחיקים אפילו עד יפן.

א.א. כן, סאקורה, פריחת הדובדבן, היא כמו תותים עם קצפת.

נ.ד. אני רואה אותך כאילו יש לך בסיס במקום אחר ורצועות הנייר הטבולות בוורוד כמו קושרות אותך לשם, את מקיפה את עצמך בסרטים האלה שמחברים אל המקום התותי, המקום המיתי שמקורו במשפחה. מה זה אורוגוואי בשבילך? קודם כל יש לך מבטא שאת לא יכולה להימלט ממנו.

א.א. גם לא ניסיתי אף פעם. כשאני נוחתת במונטווידאו ומריחה את ריחה של העיר אני יודעת שהגעתי הביתה. מצד שני גם ישראל זה הבית. ואכן, כשעליתי ארצה אבי שאל אותי איך אתמודד עם הזהות הכפולה הזאת. התשובה שלי היתה שכאן, בארץ, כל אחד בא ממקום אחר.

נ.ד. אבל אולי בעבודה שלך, עם המיץ האדום הזה, את יוצרת משהו תמציתי, ההיפך מקיבוץ גלויות, ועם זאת משהו מציף, ממיס, חסר גבולות. איך היה בית ההורים?

מחשבות מאיצות

אלחנדרה אוקרט
בשיחה עם נורית דוד

פברואר - מרץ 2019

צילום: אלחנדרה אוקרט, דורון אדר
עיצוב: מיה ויין

א.א. גדלתי בבית מלא אמנות, למעשה, קיבלתי את האמנות מההורים. אבא היה שחקן תיאטרון ואמא חוקרת ספרות. היו המון ספרי אמנות שכבר כילדה קטנה הרביתי להסתכל בהם ואף לקשקש בהם, ובכך הכעסתי את אמא. שרבטתי גם על רהיטים וריפודים יקרים. בגיל אחת-עשרה למדתי אצל הצייר החשוב - יושב ראש לאקדמיה לאומנות של אורוגווי. Miguel Ángel Parejas והוא שיתף אותי בתערוכה עם תלמידיו המבוגרים. באותה שנה הורי לקחו אותי לאירופה, לרומא, מדריד, לונדון, ציריך, מינכן, ברלין, אמסטרדם, וינה ופריז. הייתי ילדה שאוהבת מוזיאונים.

נ.ד. האם המעבר משרבוטי הילדות ומן הילדה המחוננת לכאן, לסטודיו, היה מעבר חלק?

א.א. ממש לא. כילדה קטנה, כששרבטתי בספר של ואן גוך דימיתי שאני עושה כמוהו. כל השנים עד גיל אחת-עשרה חייתי בתוך ה"היי" של האמנות אבל אז נחתה עלי ההרגשה שלעולם לא אהיה מספיק טובה. עבורי אמנות תמיד היתה המקסימום ובאותו זמן התחלתי לחשוב שאני אדם מן השורה, לא מבריקה מספיק בשביל אמנות.

נ.ד. כל זה כבר בגיל אחת-עשרה!?

א.א. ואז התאהבתי בתולדות האמנות, מה שהוביל מאוחר יותר ללימודים ממושכים באוניברסיטה. לקראת סוף לימודי לתואר הראשון חזרתי לעשות אמנות, ורק כשחינו באיטליה בשנות התשעים החלטתי לעזוב את התחום האקדמי ולהתמסר לאמנות.

נ.ד. אם לקחת בחשבון את התרבות כאן, בישראל, קשה שלא להיזכר בשירה של יונה וולך 'תותים' עם 'תלבשי שמלה שחורה' / מאוירת בתותים" אבל לא נראה לי שאת חולקת את הטון המיני החריף של השיר.

א.א. אני אוהבת את החוטים השקופים. (בשיר: "חוטים... בלתי נראים או נראים" נ.ד.). יש אצלי את הפער הזה, מצד

אחד אני מאוד כבדה ומצד שני קלילה. למרות עודף המשקל ההרגשה הפנימית שלי היא של ילדה רזה שמקפצת. כשאני מציירת אני שוב הילדה, נשמה חופשית. משרבטת בחופשיות.

נ.ד. ואם אני כבר מחזיקה בספרים שלה, אז מה עם "קצת דם / רק קצת דם לקינוח הדבש", יש גם דם באדום הזה?

א.א. אני חושבת שדמ זה חיים אבל עם אלימות קשה לי, בסרטים למשל. אני מחפשת את החושניות שיש בספל פורצלן, בערבוב צבעים, בהשתנות הנייר כתוצאה ממגע המכחול.

נ.ד. את אסתטיקנית!?

א.א. בדיוק. זה מה שאני מחפשת, את השגעון של החושים.

נ.ד. את מאמינה בתחושות וברגשות שלך. לא חוששת מכך שאולי את לא אמינה...לא חוששת מריקות?

א.א. לא! ממש לא! כל כך מלא שמתפוצץ.

נ.ד. ומה לגבי משה גרשוני, את חושבת שזה היה הוא שאיפשר לך לעשות את הכתמים האדומים האלה?

א.א. כן, ללא ספק. לאו דווקא את הכתמים האדומים, אבל כן את החופש של הכתם.

נ.ד. אצלו, יחד עם החופש של הכתמים, כמו שאת אומרת, גם הקומפוזיציה מאוד חשובה. אצלך זה אחרת, מציף, יותר כמו ה- All-Over אצל האמריקאים.

א.א. בגיל חמש-עשרה בקרתי בארצות הברית והייתי בהלם מכל המופשט הלירי. לא ידעתי איך לאכול את זה אבל בדיעבד זאת כנראה אחת מההשפעות הכי גדולות. אני מאמינה שהאמנות שלי לא היתה מה שהיא, לוליא ראיתי כל כך הרבה מופשט לירי אז בסך פרנסיסקו.

נ.ד. ההתפשטות, ההצפה, ההמסה והעדר הגבולות חשובים לך.

א.א. להמיס, מילה נהדרת. זה מה שאני עושה כל הזמן - רושמת מדויק ואז ממיסה. גם בעבודת הקיר, כאן בבית האמנים, אני רוצה לשבור, להמיס את הקיר. אני עובדת על נייר פרגמנט שמשנה את צורתו ממגע הצבע הנוזלי. אני אוהבת לערבב נוזל בנוזל, לטפטף על נייר רטוב וכך להמיס את הסטרוקטורה הקיימת. אני אוהבת עננים, צורות שמתפשטות ומשתנות. אני אוהבת את פוטנציאל ההשתנות כמו בשיר ההייקו של מצואו באשו (יפן, 1694-1644):

הבער אש, ילד
ואראה לך משהו יפה -
כדור של שלג!

(תרגום מיפנית: יעקב רז)

זה מקסים, לא? ברגע שאת מתקרבת, זה איננו. זה החיפוש שלי, של משהו חמקמק וזה גם מה שיש בתות, תוך זמן קצר הוא משנה את צורתו. יופיים של עלי כותרת, יופי שעוד מעט איננו.

נ.ד. בתרבות היפנית ישנו הרעיון של Mono no Aware הפאתוס, רגש החמלה אל הדברים, בהיותם בני חלוף.

א.א. אני גם אוהבת מאוד את הקיר הריק. את הלבן. כשאני עושה ציור אני לוקחת בחשבון את הקירות הריקים סביבו. אני יכולה להסתפק גם בסרט בודד על קיר. גם תות היה קודם לבן, לפני שהיה לאדום. אני אוהבת לחלוטם. מעניין אותי פוטנציאל ההתפתחות. למשל האפשרות להשלים את הזרועות של ונוס ממילו באינסוף וריאציות. בטשטוש, בענן, באי-ודאות, אני רואה אינספור אפשרויות. לעבודה כאן חשבתי לקרוא 'מחשבות מאיצות', מחשבה ועוד מחשבה, קו ועוד קו. ינאי סגל שאצר את תערוכתי האחרונה אמר שהעבודות שלי הן רגע לפני שמחשבה הופכת להיות מילה. לכן קשה לי להסביר במילים. ריח, תחושה, שקיפות. את הניירות אני קורעת ביד, מחפשת את רעש הקריעה, את

הפרימה. סינסתזיה, עירבוב החושים, חזק אצלי, כשאני רואה צבע, אני שומעת קול.

כשהיינו ביפן הבנות הולבשו ביוקטה (קימונו כותנה קייצי) והתנועה של המלבישה שכרכה את האובי (רצועת החגורה) העשוי משי ורוד, נשארה לי על רשתית העין. ראיתי את המשי זז. לא בדיוק הבנתי מה היא עושה ורק האלגנטיות של התנועות, רצייתי לתפוס גם את ריח המשי, משהו חושני וממיס. עבדתי בשכבות עד שהגעתי לסוג של ענן. (קימונו ורוד של משי פתוח, שמן על פישתן, 2016)

נ.ד. 'החיפושיות' שרים
Strawberry fields / Nothing is real
מה באמת היחס שלך אל ה-Real? הרי את חיה חיים מסודרים במשפחה, את מחבבת את השכנים כאן במודיעין. האם האמנות היא ההיפך או משלימה של המציאות?

א.א. אמנות היא מקום קדוש.

נ.ד. במקום קדוש לרוב יש קו שמגדיר. עד כאן חולין והקדוש הוא מעבר. אצלך אין ממש הבדלה, קירות הסלון צבועים באותו ורוד העשוי בטכניקת פרסקו.

א.א. איך בעלי אומר? - יש לנו סטודיו עם בית ולא בית עם סטודיו. אני יוצאת כל הזמן. אני נשפכת על המציאות. אני אוהבת את זה שיש טשטוש בין מציאות לדמיון.

נ.ד. ראליזם פנטסטי, חזרנו לדרום אמריקה. האם זה אומר שאת סומכת על כך שהאנשים, שם בחוץ, יקבלו את מה שאת עושה? את שוקעת כאן בסטודיו בריכוז עמוק. אין פחד מכך שמישהו פתאום יעיר אותך?

א.א. אני שמה שיעון מעורר כי הזמן נזיל. יכול להיות שהייתי כאן חמש שעות ואולי חמש דקות.

strawberry - in a short time it transforms. It has a short life span and it's beautiful in all its stages. The beauty of petals, a beauty that soon will be gone.

N.D: In Japanese culture there's the concept of Mono no Aware, the pathos in and the compassion for things that are transient.

A.O: I can also see the beauty of an empty wall. Of the white. When I'm working, I take into account the blank walls surrounding it. I could make do with a single ribbon on the wall. A strawberry too was white first, before it turned red. I love daydreaming. I'm interested in the potential for evolvment. For example, the possibility to complete in my head the arms of Venus de Milo in endless variations. I see infinite possibilities in blurring, in clouds, in what is uncertain.

I thought of calling the work here "Accelerated Thoughts". A thought follows another thought, a line follows another line. Yanai Segal who was the curator of my last June solo exhibition said that my works seem to be a moment before a thought becomes a word. Therefore, it's hard to put into words - it's smell, sensation, transparency.

I tear up the paper by hand, I like the sound as it rips, as it's taken apart. I have a strong sense of synesthesia. When I see colors, I hear sounds. When we were in Japan, the girls were dressed in a yukata (a cotton summer kimono). The gestures of the saleswoman wrapping the obi (sash) made of pink silk, stayed in my eye's retina. I could see the silk moving. I didn't really understand what

she was doing, but just watching the elegance of her movements made me want to catch the smell of the silk. Something sensual and fluid. I worked in layers until I achieved some kind of a cloud. (Open Pink Silk Kimono, oil on linen, 2016)

N.D: The Beatles sing, "Strawberry fields/ nothing is real". What is actually your attitude towards the REAL? It's a fact that you live an organized life with a family, you like your neighbors here in Modi'in. Is art the opposite of reality or does it complement it.

A.O: Art is a holy place.

N.D: A holy place has, for the most part, a defining line. Up to this point is the secular, and what is beyond is considered sacred. With you, there is no real distinction, the living room walls are painted with the same pink using fresco techniques.

A.O: As my husband says: we have a studio with a home, not a home with a studio. I'm constantly trespassing and spilling over, onto reality. I love it when the lines between reality and imagination are blurred.

N.D: Magical Realism, we've returned to South America. Does this mean that you trust that people, out there, will accept what you do? Here, in the studio, you are immersed in deep concentration, aren't you afraid to be suddenly awakened by someone from the outside world?

A.O: I use an alarm clock, as time is fluid. I might have been here for five hours or was it only five minutes?!

feel like a light-footed little girl, running and jumping. When I paint, I'm that little girl again, my soul unconstrained, elevated, doodling away, painting freely.

N.D: And if I'm already holding her books, what about "...a little blood/just a little blood to top off the honey...", is there any blood in that red?

A.O: I think that blood is life, but I have a problem with violence; in films, for example. I look for the sensuality in a porcelain cup; in the mixing of colors; in the way the paper transforms to the touch of the brush.

N.D: You're an aesthete?!

A.O: Exactly. That's what I'm looking for, an intense sensory experience.

N.D: You believe in your sensations and feelings. Aren't you afraid of not being credible, authentic? ... don't you fear emptiness?

A.O: No! Certainly not! I am so full I could burst!

N.D: What about Moshe Gershuni. Do you think that it was him who made it possible for you to make these red color stains?

A.O: Yes, no doubt. Not specifically the red stains but yes, the freedom of brush strokes.

N.D: With Gershuni, along with the freedom of brush strokes, as you said, the composition is also very

important. With you, it's different, the paintings are flooded, more like the American "All- Over".

A.O: At 15, I visited the United States and was shocked by all that Lyrical Abstract Painting. I didn't know how to process it but, in retrospect, this had a huge influence on me. I believe that my art wouldn't be what it is if I hadn't been exposed to so much Lyrical Abstract Painting then in San Francisco.

N.D: Expansion, flooding, dissolving, the lack of boundaries are all important for you.

A.O: To dissolve, that's a wonderful word. That's what I do all the time - I'm making an exact sketch and then dissolve it. On this Artist's Wall as well, here at the Tel Aviv Artists House, I wish to melt the wall, to shatter it. I work on tracing paper that becomes three dimensional like a bas-relief as the fluid paint touches it. I love to mix liquids with liquids, to let the paint drip into wet paper and thus alter its existing structure. I love clouds, abstract shapes that flow and change. I love the potential for transformation as expressed in Matsuo Basho's (1644 - 1694) - Haiku poem:

you make the fire
and I'll show you something wonderful:
a big ball of snow!

Matsuo Basho
(translated from Japanese by Robert Hurst, Poem Hunter)

It's beautiful, don't you think? The moment you get close, it's not there anymore. That's my quest, chasing the elusive. That's also what's in a

with these ribbons, that connect you to that mythical strawberry zone, the source of which is in the family. What is Uruguay for you? To begin with, you have an accent that you just can't get away from.

A.O: I never tried to. When I land in Montevideo and smell the scent of the city, I know I'm home. On the other hand, Israel is a home as well. When I immigrated to Israel, my father asked me how I would cope with this double identity. My answer was that here, in Israel, everybody comes from somewhere else.

N.D: But perhaps in your work, with its red juice, you create something essential, the opposite of a melting pot? Something that, at the same time floods, melts, removes borders. What was it like in your parents' home?

A.O: I grew up in an artistic home, in fact, I got my love of art from my parents. My father was an actor and my mother a scholar of literature and languages. There were many art books and as a little girl, I would spend hours looking at them and even scribbling inside. Needless is to say, this upset my mother. I also doodled with lipstick on expensive furniture and upholstery. When I was 11, I studied with the artist Miguel Ángel Pareja (once head of the Fine Art Academy of Uruguay), who included me in an exhibition together with his older students. That same year, my parents took me to Europe, to Rome, Madrid, London, Zurich, Munich, Berlin, Amsterdam, Vienna and Paris. When I was young, I was a museum-loving child.

N.D: The transition from childhood doodles and

from the gifted young girl to here, to the studio, was it a smooth one?

A.O: Not at all. As a young girl, while scribbling in a book of Van Gogh, I imagined that I was painting like him. All those years, until I reached the age of 11, I experienced the "High" of art. But then, I started to feel that I would never be good enough. For me, art was always the highest thing, and, at that time, I began to think that I am just an ordinary person, not brilliant enough to be an artist myself.

N.D: All this when you were just 11?

A.O: Then I fell in love with Art History, which later led me to my extensive studies at the university. Towards the end of my bachelor's degree and the beginning of my master's degree, I returned to painting. And it's only when we lived in Italy during the 1990's that I decided to leave the academic research and devote myself to art.

N.D: If we take into account Israeli culture, it's difficult not to think of Yona Wallach's poem, "Strawberries" with the line: "When you come to sleep with me/ wear a black dress/ printed with strawberries". However, I don't think that you share the poem's extreme, sexual tone.

A.O: I love the transparent threads. (From the poem: "...strings will lift you up/ invisible or visible" N.D). I have this duality within me. On the one hand I am heavy, and on the other, I feel very light. Despite the excess weight, inside I

accelerated thoughts

Alejandra Okret

in Conversation with **Nurit David**

February – March 2019

Photography: Alejandra Okret, Doron Adar
Design: Maya Wine

N.D: "Frutilla, Fragole, Strawberries" is the title of a large and beautiful book you published in 2011, following many years of preparation. In addition to your paintings, it includes photographs from your family album and texts from your father's memoirs. Your parents emigrated from Europe to Uruguay, where you were born. Finding a passage in the memoirs that recounts feasting on strawberries, blueberries, raspberries, blackberries, cherries and other berries until the mouth was stained blue, while expressing the essence of Europe as a realm for yearning and longing, illuminated for you your enthrallment with strawberries for so many years. Actually, you are totally a "strawberry" yourself, albeit a large one... and I can imagine that all this strawberry craze is strongly anchored in the origins of your family. A nectar that binds and accompanies you and in which you are together wherever you are: from the forests of Europe to Uruguay where the family used to eat strawberries as a ceremonial act; to Israel, where you discovered even larger, sweeter strawberries; to Italy, where you lived for six years and where, one day, on your way to a class at the Academy, the beauty and color of the strawberries drew you away from your academic career. In fact, strawberries take you as far away as Japan.

A.O: Yes, sakura, the cherry blossoms, are like strawberries with cream.

N.D: The way I see you, it's as if your base is somewhere else and those paper strips, immersed in pink, tie you to that place. You surround yourself

accelerated thoughts

Alejandra Okret

in Conversation with **Nurit David**

February – March 2019